

ת"פ 44171/08/16 - מדינת ישראל נגד לאה מזרחי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 44171-08-16 מדינת ישראל נ' מזרחי(עציר)
בפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לאה מזרחי (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום מתוקן הכולל 5 אישומים:

בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 1.2.16 במסגרת הליך בבית משפט לענייני משפחה בת.א 28420-11-11 ניתן צו על ידי כבוד השופט נפתלי שילה (להלן: "הצו") המורה על מכירת דירה המצויה ברחוב לוחמי גילפולי 10 (טור מלכא 9ב') בתל אביב, וידועה כגוש 6134 חלקה 191 (להלן: "הנכס"), כשהצו הורה על פינויה של הנאשמת מהנכס באמצעות לשכת הוצאה לפועל והעברת הנכס לטובת שי (שאול) חורי ומרים מויאל חורי (להלן: "המתלוננים" ו/או "המתלוננת" בהתאמה).

בעובדות האישום הראשון לכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 14.6.16 בשעה 20:51 או בסמוך לכך, הסיגה הנאשמת גבול לנכס של המתלוננים בכך שנכנסה לנכס כדי להקניט, ויוחס לנאשמת ביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

בעובדות האישום השני לכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 25.7.16 בשעה 21:28 לערך, וביום 26.7.16 בשעה 21:40 לערך, הסיגה הנאשמת גבול לנכס של המתלוננים בכך שנכנסה לנכס כדי להקניט, ויוחס לנאשמת ביצוע 2 עבירות של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק.

בעובדות האישום השלישי לכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 7.8.16 בשעה 00:58 או בסמוך לכך, הסיגה הנאשמת גבול לנכס של המתלוננים בכך שנכנסה לנכס ושהתה בו שלא כדין. עוד נטען, כי באותן נסיבות הגיע השוטר יצחק נמר כדי לפנות את הנאשמת מהמקום, והנאשמת איימה בפגיעה שלא כדין בגוף ובנכסים בכך שאמרה לשוטר יצחק נמר "אני אגרום נזק לא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה".

באישום השלישי יוחס לנאשמת ביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק וביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

בעובדות האישום הרביעי לכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 7.8.16 במסגרת תיק מ"י 13948-08-16 קבעה כבוד השופטת פוזננסקי-כץ, כי הנאשמת תשחרר בתנאים הכוללים בין היתר הרחקה של הנאשמת מהנכס למרחק שלא יפחת מ-100 מטר, למשך 30 ימים (להלן: "**ההוראה החוקית**"). ביום 12.8.16 בשעה 01:35 או בסמוך לכך, הסיגה הנאשמת גבול לנכס של המתלוננים בכך שנכנסה לנכס ושהתה בו שלא כדין, והפרה את ההוראה החוקית שניתנה כדין מאת בית המשפט.

באישום הרביעי יוחס לנאשמת ביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק וביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 לחוק.

בעובדות האישום החמישי לכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 15.8.16 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, הסיגה הנאשמת גבול לנכס של המתלוננים בכך שנכנסה לנכס ושהתה בו שלא כדין. במעשיה הפרה הנאשמת את ההוראה החוקית שניתנה כדין מאת בית המשפט. בהמשך, הגיעה המתלוננת למקום ופגשה בנאשמת. המתלוננת פנתה לנאשמת ושאלה אותה "מה את עושה פה?", והנאשמת ניסתה לתקוף אותה בכך שזרקה לעברה בקבוק מים מפלסטיק, שלא פגע בה. בהמשך למתואר לעיל, איימה הנאשמת על המתלוננת בפגיעה שלא כדין באומרה: "אני אמר לך את החיים, אל תבואי עם הילדים לכאן... אין לי בעיה ששוטרים יעצרו אותי". באישום החמישי יוחס לנאשמת ביצוע עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק, ביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק, ביצוע עבירה של הפרת צו ביהמ"ש שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק וביצוע עבירה של ניסיון תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 + 25 לחוק.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה בכתב האישום המתוקן. בתשובה לכתב האישום השיב ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת מודה ששהתה בנכס בכל אחד מהמועדים המצוינים בכתב האישום המתוקן. הנאשמת לא ביצעה עבירות של הסגת גבול, שכן הסכם המכר למכירת הנכס, אשר היה מותנה באישור בית משפט מעולם לא אושר ע"י בית המשפט וכן הנאשמת לא קיבלה לידיה צו פינוי מהנכס. עוד טען, כי הנאשמת לא נכנסה לנכס כדי לעבור עבירה ולא נכנסה לנכס כדי להקניט. ביחס לעבירת האיומים המיוחסת לנאשמת באישום השלישי השיב ב"כ הנאשמת, כי השוטר נמר הגיע לנכס, אולם הנאשמת לא איימה על השוטר אלא אמרה שהיא לא תעצור עד שתקבל את הבית בחזרה. ביחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית המיוחסת לנאשמת באישומים הרביעי והחמישי טען, כי צו בית המשפט ניתן שלא כדין, לפיכך לא הפרה הנאשמת הוראה חוקית. בנוסף טען ביחס לאישום החמישי כי הנאשמת פגשה במתלוננת, אשר פנתה לנאשמת ושאלה אותה כלשונה: "מה היא עושה פה, הנאשמת שהחזיקה באותו זמן בקבוק מים בסך הכל גלגלה אותו לחצר של השכנה" (עמוד 2 לפרוטוקול, שורות 17-18). כן השיב כי הנאשמת אמרה למתלוננת שהיא תמרר לה את החיים.

3. בתמצית אציין כי ב"כ המאשימה בסיכומיו עתר להרשיע את הנאשמת בכל המיוחס לה בכתב האישום המתוקן וטען כי המאשימה הוכיחה את כל המיוחס לנאשמת בכתב האישום המתוקן.

ב"כ הנאשמת בסיכומיו עתר לזכות את הנאשמת מכל המיוחס לה בכתב האישום המתוקן. ב"כ הנאשמת טען כי יש לזכות את הנאשמת מביצוע עבירות של הסגת גבול מאחר ולא נמסר לנאשמת צו פינוי ומלכתחילה הוגש לבית משפט הסכם מכר חלקי (ת/1) וצו פינוי לא הוגש כראיה ולפיכך לא הוכח ביצוע עבירה של הסגת גבול ע"י הנאשמת. עוד טען כי יש להעדיף את עדות הנאשמת על פני עדות המתלוננת. כן טען, כי הנאשמת לא נכנסה לנכס כדי להקניט או לבצע עבירה, ושיש לזכות את הנאשמת באישום השלישי מעבירת האיומים, שכן לא נחקרה באזהרה על עבירה זו. בנוסף טען כי יש לזכות את הנאשמת מטעמי הגנה מן הצדק לאור העתירות בית משפט לבקשת

המאשימה לתיקון כתב האישום.

4. האם הוכיחה המאשימה, כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום הראשון?

א. מעדות המתלוננת ומעדות הנאשמת עולה, כי אין מחלוקת שהמתלוננים חתמו על הסכם מכר לרכישת הנכס (להלן: "**הסכם המכר**") אשר היה מותנה באישור בית משפט. עוד אין מחלוקת כי המאשימה הגישה לבית משפט הסכם מכר בו חסרו מספר עמודים (ת/1) וכן הגישה בהסכמה את הסכם המכר בשלמותו (ת/3). עוד אין מחלוקת, כי הנאשמת הינה אחת מיורשות הנכס, ושהנכס הינו בית בקומת קרקע (להלן: "**הבית**") עם חצר וכניסות קדמית ואחורית.

ב. מ-ת/3 עולה, כי הסכם המכר נחתם ביום 22.12.15, כאשר את הנאשמת ואחיה יצגה כונסת נכסים בהתאם לפסק דין של בית משפט לענייני משפחה, בתיק תמ"ש 28420-11-11 שהורה, בין היתר, על מינוי כונסת הנכסים לצורך פירוק השיתוף בנכס על דרך מכירתו.

ג. ב-ת/2, פסיקתא שנחתמה ביום 1.2.16 על ידי כב' סגן הנשיא הש' שילה, בבית משפט לענייני משפחה בתיק 28420-11-11 נכתב, כי ניתן צו המורה על מכירת הנכס למתלוננים. עוד נכתב, כי בית המשפט מורה לכונסת הנכסים לפנות את הנאשמת מהנכס פעם נוספת באמצעות הוצל"פ, ושעל כונסת הנכסים לשלם את החובות הרובצים על הדירה מתוך כספי התמורה, תוך 14 יום מיום אישור בית המשפט להסכם המכר.

ד. מעדות המתלוננת ומעדות הנאשמת עולה, כי אין מחלוקת שביום 14.6.16 פונתה הנאשמת מהנכס על ידי הוצל"פ, כשלא שהתה בנכס.

ה. המתלוננת העידה, כי ביום 14.6.16, בשעות הבוקר, הגיעה לנכס, שם המתינה משאית של הוצל"פ להובלת החפצים של הנאשמת. היא והמתלונן פגשו לראשונה בנאשמת בסמוך לנכס, המתלוננת שאלה את הנאשמת לשמה ואמרה לה שהיא זו שרכשה את הנכס. הנאשמת אמרה למתלוננים שיתביישו והלכה, והנכס פונה על ידי הוצל"פ לאחר שפרצו את דלת הבית, והחזקה בו הועברה לידי המתלוננים. בשעות הערב הגיעו המתלוננים יחד עם ילדיהם לנכס, ולאחר כרבע שעה נכנסה הנאשמת לחצר הנכס, צעקה לעברם שזה הבית שלה, ונכנסה לסירוגין לבית ולחצר, וסירבה לבקשת המתלוננת לצאת מהנכס. משכך, הזמינה המתלוננת משטרה. עוד העידה המתלוננת, כי הנכס פונה על ידי הוצל"פ בהתאם לצו פינוי, ואינה יודעת אם אנשי הוצל"פ נתנו לנאשמת צו פינוי.

ו. מדו"ח הפעולה של השוטרי פאדי חיר (ת/5) מיום 14.6.16 ומעדותו עולה, כי הגיע לנכס בשעה 22:08 באיחור, בשל ריבוי אירועים. הוא ניגש לנאשמת, הראה לה את צו הפינוי והסביר לה כי היא צריכה להתפנות מהנכס. הנאשמת אמרה לו כי הנכס שלה והיא לא תצא מהנכס אלא רק לבית סוהר. כל ניסיונות השכנוע של השוטרי פאדי חיר ובן משפחתה של הנאשמת שדיבר איתה כחצי שעה שתצא מהנכס, כשלו.

ז. מדו"ח הפעולה של השוטרי יעקב זפראני מיום 14.6.16 (ת/12) עולה, כי הגיע לבית בשעה 22:53 וראה את הנאשמת. עוד עולה כי הבית היה במצב שאינו ראוי למגורי אדם שכן היה מפורק והרוס, והוא עיכב את הנאשמת, אשר התלוותה אליו לתחנת המשטרה.

ח. הנאשמת העידה בבית המשפט, כי קיבלה בחודש פברואר 2016, בדואר, את הסכם המכר המותנה

באישור בית המשפט ואת הפסיקתא (ת/2), לאחר שבחודש ינואר 2016 התבקשה להגיב עליהן ולא הגיבה. עוד העידה, כי קיבלה הודעה מהוצל"פ בדואר, כי נחתמה הודעת פינוי, אולם חיכתה לאישור הסכם המכר על ידי בית המשפט, מאחר וידעה שללא אישור בית המשפט להסכם המכר לא ניתן להוציא צו פינוי. הנאשמת בהודעותיה באזהרה (ת/17-ת/20) השיבה ובעדותה העידה, כי מעולם לא קיבלה הודעה כי הסכם המכר אושר על ידי בית המשפט וכן לא קיבלה כספים בגין מכירת הנכס, ולא נאמר לה שכספים עומדים לרשותה. עוד העידה, כי ידעה שכונסת הנכסים השתמשה בכספים שנתקבלו בתמורה למכירת הנכס לשלם למנהל מקרקעי ישראל את החובות על הנכס, אולם לטענתה כונסת הנכסים פעלה שלא בהתאם להוראות בית המשפט. בנוסף העידה, כי לא ידעה על הפינוי ביום 14.6.16, לא פגשה במתלוננים בבוקר, וכשחזרה מעבודתה בערב לנכס הבחינה כי חפציה זרוקים, הדלת האחורית היתה חסומה והיא נכנסה דרך התריסים וראתה שהמפתח של דלת הכניסה שברשותה אינו מתאים.

ט. דין והכרעה:

· סעיף 447(א) לחוק העונשין קובע:

"447. (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו, או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין..."

· המלומד קדמי בספרו "**על הדין בפלייט**", חלק שני (תשס"ו-2005), עמוד 980, כותב כי רכיבי היסוד העובדתי בעבירה של הסגת גבול הינם כניסה למקרקעין המצויים בחזקתו הממשית של אדם אחר ובלי זכות חוקית, וכי על אף שהיסוד שעניינו בלי זכות חוקית לא נזכר במפורש בסעיף 447א לחוק העונשין, "אין ספק כי מן הדין לגרוס שהוא נכלל בו מכללא".

· מהראיות שנסקרו לעיל אני קובעת, כי הוכח בפניי כי ביום 14.6.16 בשעות הערב, שהתה הנאשמת בנכס אשר היה בחזקה ממשית של המתלוננים, שכן חפציה פונו כבר בבוקר על ידי הוצל"פ והוחלף מפתח לדלת הכניסה לדירה, ולאחר שהוצג לה על ידי השוטר פאדי חיר צו פינוי, סירבה לעזוב את הנכס והמשיכה לשהות בו למעלה מחצי שעה עד שהגיע השוטר יעקב זפראני אשר עיכב אותה. למעלה מן הצורך אציין, כי הפסיקתא (ת/2) מצביעה שהסכם המכר אושר ע"י בית משפט, שכן בפתח הפסיקתא החתומה ע"י כב' סגן הנשיא הש' שילה נכתב במפורש, כי ניתן בזאת צו המורה על מכירת הנכס. לפיכך אני קובעת כי הנאשמת נשארה בנכס שהיה מצוי בחזקה ממשית של המתלוננים לאחר שהשוטר פאדי חיר הראה לה את צו הפינוי, ללא זכות חוקית.

· בכתב האישום המתוקן נטען, כי הנאשמת נכנסה לנכס כדי להקניט. היסוד הנפשי

הנדרש להוכחה בעבירה של הסגת גבול הינו כוונה, כאשר בפסיקה נקבע כי די בכך

שהנאשמת יודעת ברמת הסתברות גבוהה שהתנהגותה תביא להקנטת המחזיקים

בנכס.

עמוד 4

המלומד קדמי בספרו "על הדין בפלייט", חלק שני (תשס"ו-2005), עמוד 990 כותב, "כי משמעותה של דרישת הכוונה היא שאיפה להשיג מטרה ומשמעותו של המושג להקניט על פי ההלכה הפסוקה כוללת תחושת אי נוחות, מורת רוח". עוד כותב המלומד קדמי לענין הכוונה, כי די בכך שהנאשמת יודעת ברמת הסתברות גבוהה כי התנהגותה תביא להקנטת המחזיקים בנכס, וכלשוננו "די בכך שהנאשם יודע, ברמת הסתברות גבוהה, שעשייתו תגרום לאחת התכליות האסורות כדי לבסס את הרשעתו" (שם, עמוד 991).

· מעדות המתלוננת ומעדות הנאשמת עולה, כי אין מחלוקת שהמתלוננת הגיעה לנכס, ראתה בנכס את הנאשמת ונאלצה, לאחר שהנאשמת סירבה לעזוב את הנכס, להזמין משטרה. מדו"ח הפעולה של השוטר פאדי חיר (ת/5) ומעדותו עולה, כי הנאשמת סירבה לעזוב את הנכס לאחר שהראה לה צו פינוי של הוצל"פ. בנסיבות אלה אני קובעת, כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק כי הנאשמת, לאחר שהוברר לה הן ע"י המתלוננת והן ע"י השוטר פאדי חיר, כי היא שוהה בנכס המצוי בחזקת המתלוננים ללא זכות חוקית ונשארה בנכס על אף שנתבקשה לעזוב, ידעה ברמת הסתברות גבוהה כי במעשיה היא גורמת אי נחת למתלוננת ובכך התכוונה להקניטה.

· לאור כל האמור לעיל, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי כי הנאשמת ביצעה עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק.

5. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום השני?

א. המתלוננת העידה, כי מיום 14.6.16, היום בו הועבר הנכס לחזקת המתלוננים, ביקרה בנכס כמעט בכל ערב והבית היה בשיפוצים. עוד העידה, כי ביום 25.7.16 ראתה את הנאשמת בבית בשעות הערב כשהיא ישנה על החול, וביום 26.7.16 ראתה את הנאשמת שוהה בנכס.

ב. ב-14/ת, דו"ח פעולה של השוטר זפראני יעקב מיום 25.7.16, כתב השוטר כי הגיע לנכס בעקבות פניית המתלוננת למשטרה, והבחין בנאשמת בתוך הבית שהיה בשיפוצ ונראה כאתר בניה, כשהיא ישנה על מזרון. עוד עולה, כי ביקש מהנאשמת לצאת, והנאשמת אמרה לו שהנכס שייך לה. השוטר ביקש מהמתלוננת להגיע לתחנת משטרה ולהגיש תלונה. בנוסף עולה מ-14/ת, כי השוטר זפראני ביקש מהמתלוננת לאפשר לנאשמת לישון בבית, והמתלוננת אמרה לו שאין לה בעיה שהנאשמת תישן שם באותו לילה. בעדותו בבית משפט העיד, כי המתלוננת היא זו שאמרה לו שהנאשמת תישן שם בלילה ושזה לא היה מיוזמתו.

ג. מדו"ח פעולה של השוטר איציק נמר מיום 26.7.16 (ת/10) עולה, כי ראה את הנאשמת יושבת במפתן הבית, וכששאל אותה למעשיה השיבה, כי זה הבית שלה ואינה מוכנה לעזוב.

ד. הנאשמת העידה, כי ביום 25.7.16 נכנסה לחצר הנכס ולאחר שהמתלוננת הגיעה היה ביניהם דין ודברים והיא אמרה למתלוננת להזמין משטרה. הנאשמת העידה כי נכנסה לנכס על מנת לבדוק מה המתלוננים עושים בו. כן העידה, כי נכנסה לנכס שוב ביום 26.7.16 כדי לבדוק מה המתלוננים עושים ופגשה במתלוננת, ולאחר שאנשים מסל"ע הגיעו למקום והורו לה לעזוב, היא רצתה לעזוב, אולם המתלוננת ביקשה ממנה להמתין למשטרה.

ה. בהודעת הנאשמת באזהרה מיום 27.6.16 (ת/17), בה נחקרה ביחס לביצוע עבירה של הסגת גבול בתאריכים 25.7.16 ו-26.7.16 השיבה, כי הדירה פונתה ללא צו פינוי ושהיא נכנסת בכל ערב לנכס לבדוק

מה נעשה, ושאינה מוכנה למכור את הנכס ולא ראתה כי הסכם המכר אושר על ידי בית המשפט.

1. מהראיות שנסקרו לעיל ביחס לאישומים הראשון והשני אני קובעת, כי המתלוננים הם אלה שהחזיקו בנכס ביום 25.7.16 ו-26.7.16 מכוח הפסיקתא (ת/2) ולאחר שבוצע פינוי של הנכס על ידי ההוצל"פ. עוד אני קובעת כי לאחר שהשוטר פאדי חיר הראה לנאשמת את צו הפינוי ביום 14.6.16, ביצעה הנאשמת את המיוחס לה באישום השני בעת כניסתה לנכס במועדים 25.7.16 ו-26.6.16, בכוונה להקניט את המתלוננת והוכח כי ידעה ברמת הסתברות גבוהה כי במעשיה היא גורמת אי נחת למתלוננת. למעלה מן הצורך אבהיר, כי ערה אני לכך שהנאשמת נשארה לישון בנכס בהסכמת המתלוננת, אולם אין בכך כדי להכשיר את כניסתה לנכס שהיה בחזקת המתלוננים וללא שהיתה לנאשמת זכות חוקית בנכס ובמעשיה הטרידה את המתלוננת, שכאמור הזמינה משטרה ואף נאלצה להגיע לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה.

2. לאור כל האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי הנאשמת נכנסה לנכס ביום 25.7.16 וביום 26.7.16 כדי להקניט את המתלוננת ולפיכך הוכח כי הנאשמת ביצעה 2 עבירות של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק.

6. האם הוכיחה המאשימה, כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום השלישי?

א. המתלוננת העידה, כי ביום 7.8.16 ראתה את הנאשמת בתוך הבית, וראתה שהנאשמת נעלה עצמה מבפנים באופן שלא ניתן יהיה לפתוח את הדלת. עוד העידה כי הנאשמת סירבה לבקשתה לצאת מהבית ולכן הזמינה משטרה.

ב. השוטר איציק נמר העיד, כי הגיע לנכס ביום 7.8.16, לאחר שהמתלוננת התקשרה למשטרה וטענה כי פלשו לה לנכס. העד הגיע לנכס וראה את הנאשמת ישנה באחד החדרים בבית. העד העיר את הנאשמת אשר התלוותה אליו לתחנת המשטרה ואמרה לו, "אני אגרום להם נזק, לא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה" (עמוד 48 לפרוטוקול, שורה 25).

ג. הנאשמת בהודעתה באזהרה מיום 7.8.16 (ת/18) בה נחקרה על ביצוע עבירה של הסגת גבול ביום 7.8.16 השיבה, כי הנכס שלה, לא קיבלה כסף ולא קיבלה הודעה מכונסת הנכסים שהכסף בגין מכירת הנכס ברשותה, ושמעה על כך מהמתלוננת.

בעדותה בחקירה ראשית העידה, כי ישנה בבית ביום 7.8.16 מאחר ולא היה לה היכן לישון, אינה זוכרת במדויק את חילופי הדברים בינה לבין השוטר, לא אמרה לשוטר את הדברים שהעיד שאמרה לו ובוודאי לא אמרה שתגרום לנזק, שכן מעולם לא גרמה נזק. עוד הוסיפה, "יכול להיות שאמרתי שאני לא אעצור עד שאקבל את הבית" (עמוד 67 לפרוטוקול, שורה 2). כשנשאלה למה התכוונה השיבה, "אחת הסיבות שבגללן נכנסתי לנכס והואשמתי בהסגת גבול היתה לזעוק שהבית הוא שלי" (שם, שורה 4).

בחקירה נגדית השיבה, כי הגיעה לנכס כדי לישון שם ושלא מעניין אותה שזה עלול להטריד את המתלוננת, והוסיפה, "היא שדדה את הבית שלי" (עמוד 73 לפרוטוקול, שורה 27). עוד השיבה, כי לא איימה שתגרום נזק וכלשונה "... ואני מוכנה להאמין שהשוטר פשוט או המציא משהו או אולי ניפח משהו" (עמוד 74 לפרוטוקול, שורה 13).

ד. מהראיות שנסקרו לעיל ביחס לאישומים הראשון השני והשלישי עולה, כי המתלוננים החזיקו בנכס ביום 7.8.16 מכוח הפסיקתא (ת/2) ולאחר שהנאשמת פונתה מהנכס על ידי הוצל"פ. עוד אני קובעת כי כניסתה לנכס ביום 7.8.16 ובחירתה לישון בנכס נעשו בכוונה להקניט את המתלוננת שהחזיקה בנכס כדין ומבלי שהיתה לנאשמת זכות חוקית בנכס.

ה. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשמת ביצעה עבירת איומים באמרה לשוטר נמר "אני אגרום להם נזק, לא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה"?

· אני מעדיפה את עדות השוטר יצחק נמר כי המתלוננת אמרה לו כי תגרום נזק ולא תעצור עד שתקבל את הבית בחזרה על פני עדות הנאשמת, שהעידה כי לא אמרה שתגרום נזק ושאישרה כי יכול להיות שאמרה שהיא לא תעצור עד שתקבל את הבית. לא מצאתי כל סיבה מדוע השוטר נמר, אשר לא סתר עצמו בעדותו הראשית והנגדית יעליל על המתלוננת.

· ברע"פ 2038/04 לם נ' מ"י, פ"ד ס(4), 95, נסקרה ההלכה לעניין עבירת איומים ונכתב:

"...כבר נקבע בפסיקתנו כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד..." לפיכך, כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום..."

אשר ליסוד הנפשי הנדרש, קבעה הפסיקה כי משמעותו היא שהמאיים הציב לנגד עיניו את המטרה והיעד של הפחדה והקנטה במקום שלמאיים הייתה שאיפה להשגת היעד הזה, או, שהייתה לו מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו.

· אני דוחה את טענת ב"כ הנאשמת בסיכומיו, כי לא ניתן להרשיע את הנאשמת בעבירת איומים מאחר והנאשמת לא נחקרה בהודעתה באזהרה על עבירה זו. סבורני כי דרך המלך היתה להזהיר את הנאשמת בחקירתה בדבר חשד לביצוע עבירת איומים ואף לידע אותה על חשד לביצוע עבירת איומים בעת שהשוטר נמר עיכב אותה. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהנאשמת אינה חולקת כי פגשה בשוטר נמר ביום 7.8.16 בנכס ובכך שכתב האישום הוגש בחודש אוגוסט 2016 והנאשמת ידעה על כתב האישום בחודש אוגוסט 2016 ונחשפה לכתב האישום לכל המאוחר בדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים בחודש אוגוסט 2016 וניתנה תשובה לכתב האישום בתחילת חודש ספטמבר והנאשמת מסרה גרסתה ביחס לעבירת האיומים ב-6.11.16, לא מצאתי כי נגרם לנאשמת נזק ועיוות דין חריף המצדיק זיכוי הנאשמת מעבירת איומים. לטעמי העובדה כי עוד בחודש אוגוסט 2016 ידעה הנאשמת כי מיוחס לה חשד לביצוע עבירת איומים מצביעה על כך שלא נגרם לנאשמת נזק חמור ועיוות דין חריף שכן לא חלף זמן רב מביצוע העבירה ועד למתן גרסתה בבית משפט. [ראה לענין זה רע"פ 1030/05 ריקו ברקו נ' מ"י (3.2.05), וע"פ 5880/14 טלאל אלקרניאוי נ' מ"י (1.3.15)].

ו. לאור כל האמור, אני קובעת כי הוכח בפני כי הנאשמת ביצעה עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק וביצעה עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק.

7. האם הוכיחה המאשימה, כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום הרביעי?

עמוד 7

א. המתלוננת העידה, כי ביום 12.8.16, בשעות הערב, הבחינה בנאשמת בתוך הבית, אולם לא דיברה עימה מאחר והיא ישנה.

ב. מדו"ח הפעולה של השוטר עובדיה קובי מיום 12.8.16 שעה 01:35 (ת/6) ומעדותו עולה, כי הגיע למקום בעקבות תלונה של המתלוננת, הבחין בנאשמת ישנה על החול בדירה שהיתה בתהליכי שיפוץ, ללא רצפות וחלונות, הודיע לנאשמת כי עליה לעזוב ולא לחזור לנכס. הנאשמת יצאה בהסכמה מהנכס ואמרה לשוטר, כי הנכס הוא שלה, ולאחר שיעזוב היא תחזור לישון בנכס.

ג. מ-ת/8, פרוטוקול הדיון שהתקיים אצל כב' השופטת פוזנסקי כץ ביום 7.8.16 במ"י 13948-08-16 עולה, כי הדיון התקיים במעמד הנאשמת, הנאשמת שוחררה ממעצר בתנאים שכללו, בין היתר, הרחקה מהנכס למרחק שלא יפחת מ-100 מטר, למשך 30 יום מיום 7.8.16.

ד. ב-ת/19, הודעת הנאשמת באזהרה מיום 12.8.16, בה נחקרה על הסגת גבול והפרת תנאי הרחקה מיום 7.8.16 השיבה, כי אין מדובר בהסגת גבול, שכן זה הבית שלה. עוד השיבה, כי אמרה לבית המשפט שתחזור לנכס, ולא מבינה למה השופטת שחררה אותה ממעצר. בנוסף השיבה, כי מאז שוחררה מבית המשפט היא ישנה בנכס, וכי בעת שהורחקה אמרה בבית המשפט שתשוב ותיכנס לנכס. עוד השיבה שלא קיבלה כסף ולא תיקח כסף בגין מכירת הנכס מאחר ואינה מוכנה למכור אותו.

בבית המשפט העידה הנאשמת, כי נכנסה לנכס ב-12.8.16 וטענה, כי החלטת כב' השופטת פוזנסקי כץ אינה חוקית. כן אישרה הנאשמת בעדותה שישנה בנכס ביום 12.8.16, למרות שידעה על החלטת כב' השופטת פוזנסקי כץ.

ה. מהראיות שנסקרו לעיל עולה, כי המאשימה הוכיחה הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי של עבירות של הסגת גבול והפרת הוראה חוקית, שכן הנאשמת על אף שידעה אודות צו ההרחקה, בחרה להיכנס לנכס והסיגה גבול בכוונה להטריד את המתלוננת.

אני דוחה את טענת ההגנה, כי הנאשמת לא הפרה הוראה חוקית מאחר והצו לא חוקי. מעיון ב-ת/8 עולה, כי מדובר בטענה בעלמא, ההוראה החוקית ניתנה בסמכות ובמעמד הנאשמת, ולו סברה הנאשמת כי ההוראה החוקית אינה חוקית, רשאית היתה להגיש ערר על החלטה.

עוד אני קובעת, כי הוכח היסוד הנפשי של ביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית שעניינה מודעות כלפי טיב המעשה.

ו. לפיכך, אני קובעת כי הוכח בפני כי הנאשמת ביצעה עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק וביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק.

8. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה באישום החמישי?

א. המתלוננת העידה, כי ביום 15.8.16 בשעה 18:00 ראתה את הנאשמת בתוך הבית. לשאלת הנאשמת אם הם החליפו תריסים, ענתה שזה לא עניינה של הנאשמת וביקשה ממנה לצאת. לאחר מכן החל ויכוח קולני בינה לבין הנאשמת, שגבה ממנה כלשונה "מתח נפשי". עוד העידה, כי הנאשמת זרקה לעברה מיכל ואמרה שזה הבית שלה, שלא תצא משם, שתמרר לה את החיים, ושהמתלוננת לא תגור שם. עוד העידה, כי עברה עם הנאשמת "קיץ של גיהנום". בחקירה נגדית השיבה, כי המיכל הוא ג'ריקן גדול שיכול להכיל כ-4-5

ליטר, איתו השקתה הנאשמת עציצים, ואחר כך זרקה הנאשמת את המיכל לעברה, ולא גלגלה אותו, כשהייתה במרחק של כ-2-3 מטרים מהנאשמת. בתגובה לכך המתלוננת צעקה על הנאשמת אבל לא ניסתה להכותה. עוד השיבה, כי אינה יודעת מדוע החוקר שגבה הודעתה כתב שמדובר בבקבוק מים. לאחר שהנאשמת סירבה לצאת מהנכס היא הזמינה משטרה. כן השיבה, שהראתה לנאשמת צו הרחקה, הנאשמת נפנפה אותו ואמרה שהוא לא שווה כלום. בחקירה חוזרת הבהירה, כי הראתה לנאשמת צו הטרדה מאיימת מיום 15.8.16 (ת/4) ושהנאשמת זרקה אותו.

ב-15/8.16 שהינו דו"ח פעולה שכתבה השוטרת ירוס צ'קול מיום 15.8.16 נכתב, כי השוטרת הגיעה לנכס בשעה 19:06 בעקבות הודעה של המתלוננת, שמסרה כי רצתה למסור לנאשמת עותק של ת/4, אולם הנאשמת זרקה את העותק של ת/4 וסירבה לקבלו. השוטרת ראתה בנכס את הנאשמת יושבת מחוץ לדירה, והנאשמת מסרה לשוטרת שהיא מגיעה לשם כי לקחו לה את הדירה ושהיא רוצה את הכסף שלה ואת הדירה שלה בחזרה. לאחר שהמתלוננת מסרה לשוטרת את ת/4, הנאשמת ביקשה גם עותק. בתגובה לעיכובה בגין הפרת הוראה חוקית השיבה הנאשמת, "איזה כיף יהיה לי איפה לישון היום יהיה לי לפחות מה לאכול".

בחקירה נגדית השיבה השוטרת צ'קול, כי ראתה את הנאשמת יושבת בחצר הנכס מחוץ לדירה, כשהחצר לא היתה מגודרת, הבית היה בשיפוצים ושהמתלוננת לא התלוננה בפניה על איומים ועל כך שהנאשמת זרקה לעברה בבקבוק.

ב. בחקירתה באזהרה מיום 15.8.16 (ת/20) השיבה הנאשמת, כי לא איימה על המתלוננת והמתלוננת היא זו שהתקרבה אליה ואמרה לה שהיא תרביץ לה. עוד השיבה כי אינה מסכימה למכירת הנכס ולכן נמצאת בנכס. כן השיבה, כי ידעה שיש לה צו הרחקה מהנכס ואמרה לשופטת שהיא תפר אותו. עוד השיבה, כי ביום 15.8.16 נכנסה לנכס בכוונה לישון והמתלוננת הגיעה ואמרה לה לצאת והנאשמת ביקשה ממנה שתזמין משטרה. המתלוננת נכנסה לחצר הנכס וכלשונה, "ובמסגרת הוויכוח היא התנפלה עלי והתחילה להתבטא בביטויים שאני לא רוצה להגיד אותם... היא התקרבה אלי והרימה ידיים לכיוון שלי עם ידיים מאוגפות אך היא לא נגעה בי" (עמוד 2, שורות 25-21). עוד השיבה, כי אמרה למתלוננת "אני אמרר לך את החיים", וכשנשאלה "דברך מתפרשים כאיום", השיבה, "זה נקרא איום אז בסדר איום" (שם, שורות 29-28). בנוסף השיבה כי לא זרקה לעבר המתלוננת בבקבוק פלסטיק אלא זרקה את הבקבוק לכיוון החצר של השכנה, מאחר והמתלוננת חסמה את השער ולא יכלה להיכנס לשער של השכנה, וכשנשאלה אם זרקה גם לכיוון של המתלוננת השיבה: "זרקתי את זה לכיוון השער של השכנה והיא נעמדה באמצע בשביל" (שם, שורה 39). כן השיבה, כי הבקבוק לא פגע במתלוננת והוא היה על הרצפה ושהיא שידעת שאסור לה להיכנס לנכס ויודעת שכניסתה נחשבת להפרת צו של בית משפט.

ג. הנאשמת העידה בחקירה ראשית, כי הגיעה לנכס בין השעות 18:00 ל-19:00 והסתכלה בחדר השינה בבית על התריסים החדשים, המתלוננת אמרה לה שתצא, והיא בתגובה אמרה למתלוננת שתזמין משטרה. בהמשך לא ראתה את המתלוננת, יצאה לחצר של הנכס, לקחה מהשכנה מיכל מים של 3-4 ליטר, מילאה אותו במים והשקתה עציצים בחצר הנכס. המתלוננת הגיעה, האשימה אותה שהיא מתזזה עליה מים, והלכה לשביל. הנאשמת סיימה להשקות את העציצים, וניגשה לפתח להחזיר את המיכל לשכנה. מאחר ולא רצתה להתקרב למתלוננת, גלגלה את המיכל על הרצפה לכיוון השער של השכנה. המתלוננת צעקה עליה שהיא תקפה אותה והתקרבה אליה בצורה מאיימת. בהמשך הנאשמת והמתלוננת חיכו למשטרה ולא היו חילופי דברים ביניהן.

בחקירה נגדית השיבה, כי נכנסה לנכס ביום 15.8.16 למרות שידעה על צו ההרחקה (ת/8). עוד השיבה, כי אמרה למתלוננת שתמרר לה את החיים, ולא אמרה לה שלא תביא ילדים לפה במובן שתזיק להם.

כשנשאלה מדוע בהודעה (ת/20) אמרה שזרקה את המיכל ובבית משפט העידה כי גלגלה את המיכל השיבה: "בגלל העובדה שהמילה זרקתי לא הובנה אני הסברתי שזרקתי על הרצפה ואז חשבתי שהדרך הטובה ביותר היא גלגלתי לא חשבתי על המשמעות" (עמוד 77 לפרוטוקול, שורות 4-5). כשנשאלה: "למה לגלגל", השיבה, "כדי להבחין בין הפעולה בין הזריקה... ולא רציתי להתקרב למתלוננת ולכן גלגלתי אותו" (שם, שורות 6-9).

בנוסף השיבה, כי למעט באישום הראשון, ידעה שהחוק מגדיר את כניסתה כלא חוקית, אבל היא לא מסכימה שזה לא חוקי מאחר והעברת החזקה של הנכס אינה חוקית.

ד. מעדות המתלוננת, מהודעת הנאשמת (ת/20) ומעדותה אני קובעת, כי הוכח הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי, כי הנאשמת ביצעה עבירה של הסגת גבול כדי להטריד את המתלוננת שכן החזקה בנכס הועברה למתלוננים והנאשמת פונתה ע"י הוצ"פ כאמור בנימוק באישום הראשון.

עוד אני קובעת, כי הן מעדות המתלוננת והן מעדות הנאשמת ומהודעתה (ת/20) ופרשנות הפסיקה שנסקרה לעיל, הוכח, כי הנאשמת איימה על המתלוננת באומרה כי תמרר לה את החיים.

ה. בנוסף, אני קובעת, כי הוכח שהנאשמת ביצעה עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק, ולא כנטען בכתב האישום לפי סעיף 287(ב) לחוק, שכן לא הוכח כי הנאשמת ידעה בעת ביצוע העבירה על (ת/4) ואף לא נטען בכתב האישום כי ידעה על כך. כל שידעה היה על צו ההרחקה (ת/8), כאשר לא הוכח שהצו ניתן לשם הגנה על חייה גופה או שלומה של המתלוננת מפני הנאשמת.

ו. בנוסף, לאחר שבחנתי היטב את עדות המתלוננת שהינה עדות יחידה, מצאתי להאמין למתלוננת כי הנאשמת זרקה לעברה מיכל שלא פגע בה, ולהעדיפה על פני עדות הנאשמת הכבושה בבית המשפט, לפיה לא זרקה לעבר המתלוננת מיכל אלא גלגלה אותו על הרצפה. התרשמתי ממהימנות המתלוננת שלא ניסתה להעצים ולהגזים את מעשי הנאשמת ביחס לכל אחד מהאירועים עליהם העידה, ומנגד מצאתי כי הנאשמת מנסה להרחיק עצמה בבית משפט מביצוע עבירה של ניסיון תקיפה ועל אף שבהודעתה (ת/20) השיבה כי זרקה את המיכל לכיוון השער של השכנה כשהמתלוננת נעמדת בשביל, העידה בית המשפט שלא זרקה את המיכל, כשאני מקבלת את הסברה מדוע אמרה בהודעתה שזרקה ובבית משפט גלגלה. בנוסף אני קובעת, כי הוכח היסוד הנפשי הנדרש לעבירה של ניסיון תקיפה, שעניינו מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות לגרימת התוצאות; וכן, פזיזות ביחס לתוצאות (ראה: י' קדמי, "על הדין בפלילים, חוק העונשין" מהד' תשס"ו-2006, חלק שלישי, בעמ' 1516, 1520).

ז. לפיכך אני קובעת כי הוכח בפני כי הנאשמת ביצעה עבירות של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק, איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק, הפרת הוראה חוקית עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק וניסיון תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 25+379 לחוק.

9. אני דוחה את טענת ב"כ הנאשמת, כי יש לזכות את הנאשמת מביצוע עבירות של הסגת גבול בשל טענת הגנה מן הצדק שעניינה שבכתב האישום המקורי נטען, כי נכנסה לנכס כדי לעבור עבירה ולאחר שב"כ הנאשמת טען בדיון בבקשה לעצור את הנאשמת עד לתום ההליכים כי כתב האישום לא מגלה עבירה, הודיע התובע על תיקון כתב האישום באופן שהנאשמת נכנסה לנכס כדי להטריד ולא כדי לעבור עבירה.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק הוכרה לראשונה בפסיקה בע"פ 2910/94 מדינת ישראל נגד יפת ואח' פד"י נ(2)221, והורחבה בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' א' בורוביץ ואח', פד"י נ"ט(4)776 (להלן: "בורוביץ"). בפסיקה נקבע, שגם לאחר הוספת סעיף 149(10) לחסד"פ, טענה שעניינה ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, תתקבל רק במקרים נדירים ביותר לאחר בחינה תכליתית ומהותית של כלל הנסיבות שבמקרה הנתון, כאשר יתברר שלא ניתן להבטיח לנאשם משפט הוגן, וכי בניהול ההליך הפלילי תהא פגיעה ממשית בתחושות הצדק וההגינות.

בבורוביץ, נקבע כי מהותה של הגנה מן הצדק "בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן". עוד נקבע, כי המבחן ליישומה הוא בעריכת איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי, כשאלו מול אלו ניצבים האינטרס הציבורי שבהבאת עבריינים לדין ומיצוי הדין עמם, מחד גיסא, והאינטרס של שמירה על זכויות היסוד של הנאשם ועל טוהר ההליך השיפוטי, מאידך גיסא. אין מחלוקת כי עוד בטרם ההקראה, לאחר ששמע את דברי ב"כ הנאשמת, הודיע ב"כ המאשימה בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים כי בכוונתו לתקן את כתב האישום. בנסיבות אלה לא מצאתי, כי נפגעה פגיעה חריפה תחושת הצדק וההגינות, שכן הנאשמת עוד מהדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים ידעה כי עליה להתגונן מפני הטענה כי נכנסה לנכס כדי להקניט את המתלוננים.

10. סוף דברי:

על יסוד כל האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשמת באישום הראשון בביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק, באישום השני בביצוע 2 עבירות של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק, באישום השלישי בביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק ובביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. באישום הרביעי בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק ובביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק, ובאישום החמישי בביצוע עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק, בביצוע עבירה של הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק, בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק, ובביצוע עבירה של ניסיון לתקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 25+379 לחוק.

ניתנה והוקראה והודעה היום כ"א
חשוון תשע"ז, 22/11/2016 במעמד
הנוכחים.
יעל פרדלסקי, שופטת